

СТАНОВИЩЕ

от

академик професор Николай Иванов Стойков
за дисертационния труд „Методология в управлението
на проекти и особеностите ѝ в арторганизациите”
от кандидата за научната и образователна степен
„Доктор” в АМГИИ – Пловдив
асистент Васил Атанасов Колев

Трудът на г-н Васил Колев е построен правилно в 3 глави от 201 стр. – с правилно и логическо изложение на материала и неговата разработка, съответните изводи, които са извлечени от културния живот на народите.

От 20 век и началото на 21; цялостно в областта на културното развитие и взаимодействие на народите, започва да става доминантно начало, който дирижира цялостното им развитие. А това бива в тясна връзка с динамично изменящите се политически и социални визии на комуникации и алтернативно определя техния облик за движението на народите със законите на нашата планета и космоса.

Така родените проекти се отличават със своя облик и диктуват културните процеси на геополитическите структури на планетата Земя.

Зародени и маркирани в културните закони от древността. Те – проектите закъсняват със своето развитие в България, като получават и своята национална окраска. А в момента те започват да бъдат тясно подчинени на членството на България в Европейския съюз.

Затова и задачите, които си поставя авторът съвсем правилно ги маркира в 6 точки като извежда пилотно управлението на проекти с методология, която е наложителна да бъде специфична като анализ на специфичните проблеми със съответния анализ и възможните методики. За проектите, които са тясно специфични към различните културни нюанси. А това изцяло се дирижира от мениджърите, съобразно спецификите, плюс изработването на съответната методология. Разбира се тези процеси, при

всеки проект са уникални и същевременно обогатени от една артистична индивидуалност, която изисква творческо решение пред съответния изпълнител. Също се изтъкват и някои зараждащи се и битувачи негативи в тези процеси, а именно: нужно е и актуализация на проектите, поради неправилното финансиране, както и липса на методология, която е избистрена по своята структура, а и неправилно свързана с нейните изпълнители, както и нужното финансиране. А също и двойния процес, от изпълнител към мениджър и обратно.

Тези процеси са много специфични, провеждането им е нужно да бъде проверено на професионалисти и то със специфична културна нагласа и житейски опит. Ние, културтрегерите в България, тепърва ще бъдем свидетели на развитието на методиката на артмениджмънта, разработването и управлението, както и отчитане на виталности на тези моменти от националната ни култура, която ще привнесе своите творчески опуси в световния културен спектър.

В трите глави на изследването, дисертантът методично и логически поставя въпросите за „История и теория за управление на проектите”, като историческия преглед ни доказва в исторически примери.

Търси се и се прилага сходство с организацията на разпределение и на програмите и фондовете чрез базиране на принципа на конкурсност и проектност. Основно двигателния принцип в старото време от историята на човечеството се маркира като определящо, времето за изпълнение на проектите, както и нужните ресурси за покриване. Но този доминантен модел не е издържан от научни публикации и изследвания в нашата сфера в тази на изкуствата. Правилно се говори за двамата американски учени Баумол и Боумен, като и факторите, които правилно нивелират и като пионери тези движещи общество и изкуства процеси. Затова и логически през 2007 г. започват да действат новите механизми при програмите от „Творческа” Европа от 2014 – 2020 година. А това от своя страна поставя и превратно нови изисквания за операционните методи пред артемнажерите и арторганизациите. Във втората глава „Методология и управление на проекти” правилно се маркират видовете дейност; основните разлики

между тях; диференциране на формулировките; класификациите им; зависимостта на времевите проекти от сроковете, жизнените цикли. Много точно и правилно дисертантът анализира формата на проекта: цикълът на проекта – с отделните фази и като ги маркира в шест-фазови модели, дава примери на структурата на организацията на ООН; на германски модел за техническо сътрудничество; на Финландската агенция за международно развитие и тази на Световната банка; подходът за логическата матрица; за мониторинг, а и фазите на формулиране; изпълнение и оценка. В страниците 61-119 авторът изчерпателно ни запознава с параметрите на тази материя, която все още има своето динамично развитие и се определя, моделира и формулира, от препоръките при вземане на решения при участие в проекта. Особено приносен момент е подреждането на препоръките при вземане на решения при участието му.

Те са маркирани в няколко раздела: допустимост на кандидата; на целевата група; екипа на проекта; цел и негови дейности; както и партньорството, и допустими и недопустими разходи. В тези обобщения дисертантът показва завидни качества и проникване в дълбочина на материала.

Целта на III-та глава „Приложение и управление на проекти в арторганизациите” се базира на изводи и обобщения; изцяло обхваща 13 арторганизации от 9 града в България и всичките техни културни институти /избягвам дългата формулировка на институти и състави (стр. 126 до 153) от културен център-музей „Тракарт”; до ансамбъл „Сливен” – това е един раздел, който е богат с фактически материал за водещите културни институти в България. Трябва да подчертая автентичността на тази справка, с това, което съм преживял като творец с 12 години артист – оркестрант в Пловдивска народна опера и оркестър – с богатия ансамбъл от български и чужди изпълнители и диригенти; със сътворяването и развитието на ансамбъл „Тракия” и не на последно място участието като творец и при създаването на нашата Музикална Академия от 1971 г. до сега.

Този анализ на дисертанта е също приносен момент – като потвърждение за извършеното разследване, чрез приложените таблици, които дават широк преглед на доказуемото. А също така и библиотечния литературен обзор и анкетната карта, чрез която отново опровергават оценъчните механизми на кандидата, приложени чрез практическия сценарий.

В тази цялостна научнообоснована разработка на тема „Методология в управлението на проекти и особеностите ѝ в арторганизациите” г-н Васил Атанасов Колев е достигнал висока общественост и научна достоверност. Така на преден и централен план изтъквам приносът на новия тип познание за управлението на проекти в областта на арторганизациите.

Това се извършва за първи път с ценното авторско мнение за развитието им и управление от 1908 година до 2012 г.

Към цялостния творчески принос на кандидата Васил Колев в своя дисертационен труд за осветляване на тази материя, отчитам и неговата богата биография: преподавателска дейност; публикации в различни доклади – в наши и чужди конференции; участие в органи за управление и отчитам висотата и неговия принос, с убеденост ще гласувам за присъждането на образователната и научна степен „доктор”.

17.05.2018 г.

С уважение:

Акад. проф. Николай Стойков